

אמת הערומה כולה

שטם לבקש אמבט פרטי. לא מעניין. ביקשתי ונתתי לתאי. עברתי על פני תאים אחדים. כל תאי תא יש דרגש נוה, ארוך קיר, ראי ארוך. יורה (אתה לא בא למרחצאות החדשים עם זלך. רק הפלביים עושים זאת. וזהו באמת, נושאה עם כל מפלי בשרה — שנתתי לה ואפילו קצת סימפטיה. את מרגישה, ברבע

שט ולתלות את בגדי בארון והיא תחזור. מוסטים למחצה. ראיתי צלילות של נשים, ום לניפוח אשליות, אני אומרת לכם. גברת ראים מיטב שנותיה — שלפני דקות מספר ת הסחיד הנהדרת שלה והנעלים הסאלוניות כך שונה אחרי שהצליחה — בעקבות מאבק ונשואה עם כל מפלי בשרה — שנתתי לה ואפילו קצת סימפטיה. את מרגישה, ברבע

מציצה כל הזמן אל התא שלי, כשאני

סדרון משיב נפש

כיו, שאיננה מנסה אפילו להסתירה — כפי המחוך. תוקף אותי חשק עז לחרוך לה לי שזה לא יפה.

מה דעתך עליו?

פני במגבות וקפקפים. מה ושם נשמעים איך זמא איך עם איז געוויין וונדער שיין. בחדאי לא התכונה אל עצמה, אם לשפוט זה, אבל הן הלכו כל אחת לברכה פרטית שלברכה פרטית הולכות לרוב נשים מאוד, לעצמן להתבייש בגופן, או כאלה שיש להן קירות ראיתי שלט: "משש". נחשו מה זה.

היו שמ, בסך הכל, שתי נשים, שהפסיקו ביסודיות כזו ברדתי לברכה, עד שידעו שבבופי התעלמתי מהן, נכנסתי והפניתה כל מה שהיו צריכות, והמשיכו: "אז אחת בניב רוסי, החיים הם כליך מוזרים, מרה זקנה, ואיך היא מתלבשתו בעמדה שלו והוא אפילו נוסע אתה לחוץ לאיך... באמת

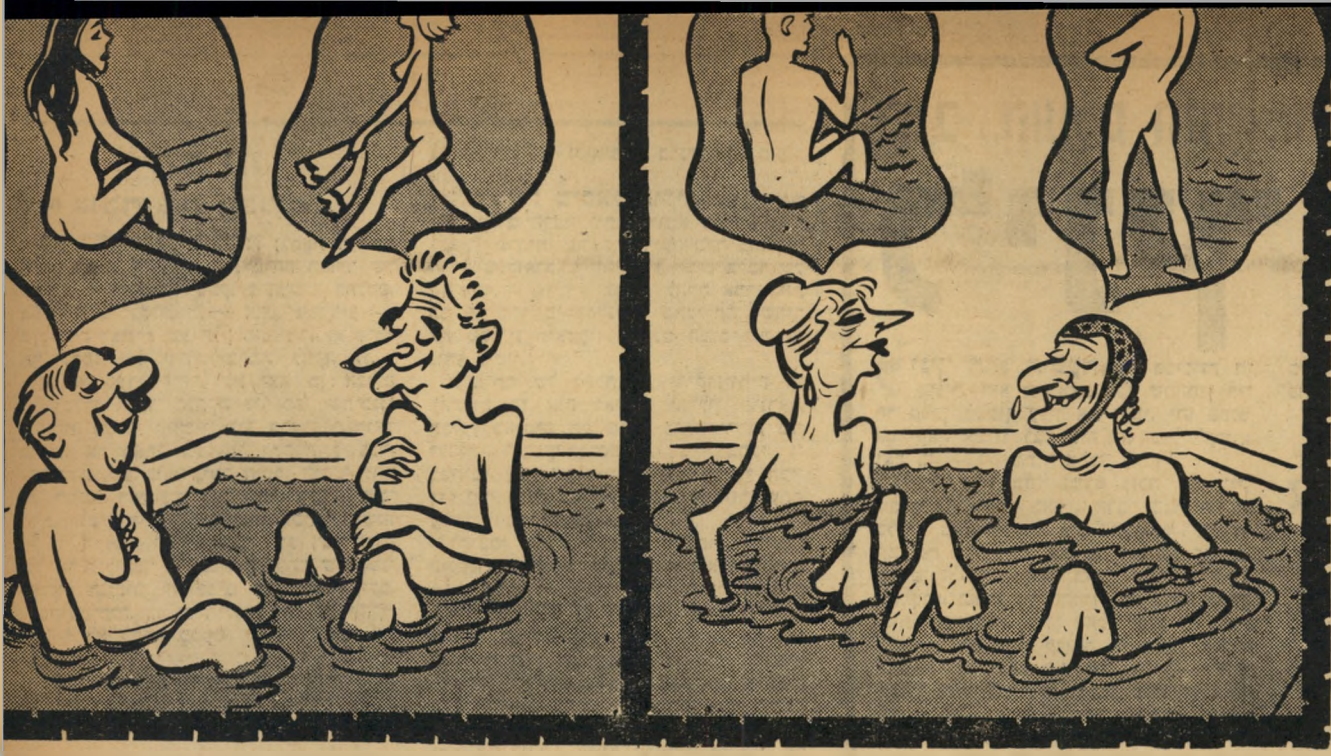
יש בו מקלחות, בהן עליך לעבור לפניי בצורה כזו שהקירות סופגים את הלחות. זק. המים נעימים והייתי נשארת שם למעלה ו התביכה אמרה לי — בחביבות — שעלי

יפם, החיים

תי על הדרגש, עטפה אותי יפהיפה ואמרה, ולא להתערטל, חלילה.

הרפא לעצלות הכרונית שלי. את שוכבת ומשך כל הזמן, נשמעת מן האולם מוסיקת קלטיים. טרומיי לשומאן, מנגינת האביב רבוע ונותן לך הרגשת מותרות ורפיון. את ת לומר לעצמך שהחיים הם יפם, בעצם.

תאום הרגשתי שאני מוכרחה לקום. היתה זו בירה. התלבשתי מהר והתכוננתי לצאת, כש

המין השני — כפי שהוא מצטייר בהזיות רטובות של המין השני

מצמוץ ממושך בעיניים הצלחתי לאתר גוויות נשים מוטלות שורה ארוכה על עשרות דרגשים, ואחרות המתרוצצות לתפוס לעצמן מקום, על הריצפה המלוכלכת התגוללו קליפות תפוזים, גיד עתונים, נעליים, חלקי לבוש ותיקי נשים.

התפשטתי ליד איזשהו ספסל, שמעלי היה שלט: חבר, אל תתן דמיון שתייה לעובד — אתה מסכן את מקום עבודתו קיבלתי מן העובדת מעיל רחצה (800 פרי) ועברתי את הוויא דולורוזה. ליד קירות שהטיח שלהם מתקלף — לבריכה.

בבריכה — האמבטיה שלי כמעט גדולה ממנה — רבצו כבר שש נשים — אחת שמנה מרעוטה, שדיברו בקוליקולות. החדר היה מלא אדים.

רציתי לברוח. אבל אמרתי לעצמי שזה לא יפה ומה אני יותר טובה מן האחרות ולא נורא, רק פעם אחת, ושאני בטח מגוימה ושפסיק להיות מפונקת כוונתי. בלעתי רוק ונכנסתי.

יתכן שאני באמת מפונקת כוונתי, אך לא יכולתי להשתחרר מן הרגש הנורא של מחנק ובחילה. הנשים כמעט רצחו אותי בעיניהן. הייתי, כמוכן, הצעירה ביותר במעמד.

כאשר נכנסתי, שאלה אותי גברת אחת, אם זו אמבטיה ראשונה. החלטתי לא לענות בכלל.

"מה את רוצה ממנה?" התנדבה אשה אחרת. "את לא רואה שהיא לא מבינה? בטח תיירת".

"תיירת? או מה היא עושה כאן?"

בשביל הפמריצים — כל הנוחיות

"את לא מכירה אותם. התיירים האלה הם נורא קמצנים. הגה, רק אתמול בחנות..."

"תראי כמה חיחרת, מסכנה. בטח חולה. צעירה כל כך. אף פעם אי-אפשר לדעת אצל הבן-אדם."

"בטח לא יודעת ללדת..."

נשארת כמעט עד הסוף המר, כשלעניי חולף סיוט של נשים זקנות וזקנות פחות, שמנות, כחושות, צעקניות, רבות על קפקפים וצוצקות על האחות שהמים לא בסדר.

כמעט שברתי רגל על הרצפה הרטובה כשיצאתי בראש סחרחר מן העסק. שכבתי בקושי חמש דקות על הדרגש הקשה. היה לי הרושם שהסדינים לא היו נקיים ביותר. הרגשתי שאם אשאר עוד שנייה, אצחה, אבל אצווח!!!

כי רואים אתם, אם לסרס משפט ידוע על קלאציקין-סאקיני: המסקנה: ראומטיה — זה עניין של גיאוגרפיה.

האחות מגלה אותי ורודפת אחרי: "גבירת! מה אתך? את רוצה להתקרר?"

לפתע הבינתי מדוע קפצתי והתעצבנתי כך, פתאום. קרת משהו למוסיקה הנפלאה והמרגיעה. הפסיון השמיץ את היי זרונה לאילת. ואם כי אני משתגעת אחרי קולה של יפה ירקוני — הרי היה זה המקום האחרון שרציתי לשמעה — ועוד בשיר הזה!

ליד אחד התאים שמעתי אשה אחת אומרת לחברתה בתא הסמוך: "הו, הלב שלי כל-כך דופק. אני כל-כך רגישה."

מסתבר שכל האמנות הטפלות על נשים עקרות הבאות לחמיטבריה כדי להרפא, יש להן אחיזה מדעית. במרחצאות החדשים יש שטיפות גנקולוגיות. אינני יודעת בדיוק מה זה — אבל אומרים שזה עוזר לפעמים.

"אמרי", שאלתי את ברכה, האחות המעשית, "איך את יכולה לעבוד כל הזמן עם נשים? אני הייתי יוצאת מדעתי."

ברכה משכה בכתפיה כאומרת שכאלה הם החיים, ואמרה שבפעם היא עובדת גם אצל הגברים ושם הרבה יותר נעים ולא בגלל מה שאתם חושבים. הם אדיבים, אינם מבלבלים את המוח, עושים כל מה שאומרים להם. לא כמו אותה גברת, למשל, שרק הבוקר הקימה שערוריה: היא רוצה וחוקא לשכב בתא החרוד עם השמיכות הירוקות. ולכי עשי לה משהו.

כך עושות כוכן

למחרת ירדתי אל העם. אני מאחלת את זה ללילי. א אדבר על כך שחיכיתי שלושת-רבעי-שעה בתור להשיג כרטיס. זה באמת כלום.

ובאמת, איש איננו אשם לי שהייתי מספר 137 כשהמספר האחרון שנכנס היה רק 64 (ונכנסות 20 נשים במכה אחת).

הרשו לי לספר לכם קצת על חדר ההמתנה. תארו לכם שכל הנשים האלה צפופות בחדר המתנה קטן מאוד, מחניק מאוד, מלא ספסלים צפופים. בחדר ממתנות נשים הרוצות, או יותר נכון צריכות, להיכנס, ונשים שזה אך יצאו ושאסור להן עדיין לצאת, משום שהן עלולות להתקרר.

אפשר מיד להבחין מיהי מי. זו העומדת להיכנס, מחזיקה את המעיל או הוואקס בידה, מסתכלת בעצבנות מסביב, שואלת איזה מספר נכנס, ומדברת עם שכנתה — בקול רם — כדי לשמוע את עצמה מדברת, במהומה הכללית. זו שיוצאת, לבושה שמונה סחדרים, מעיל, זוג מכנסיים ארוכים, מטפחת-ראש, פנים אדומות. היא אוכלת תפוז שהביאה עמה, כדי להשיב את נפשה ואת הקליפה היא זורקת לרוב על הרצפה. מה יש, כך עושות כולן.

הבלאגאן הכללי גדל עוד יותר כאשר מנסה האחות הטבריינית הקטנה להכניס כמה מספרים פנימה. היא קוראה אותם בקול רם, מחזירה למקום מסתננת, מנסה להרגיע, להשתלט על העדר האיום, להסביר שיבוא פעם גם תורה. איך היא יכולה להישאר שלווה, פחות או יותר? ישבתי בין שתי נשים שמנות שלחצו אותי, התעלמו לגמרי מקיומי ודברו אשה אל רעותה, מעל לראשי: "שמעת מה שקרה לשניר (כלה, באידיש) של רבינוביץ? מי היה אומר?" באמת, מי היה אומר...

אחרת, לא הרחק, מסבירה למישהי: "הוי, הרופא הוזה? לא שחה כלום! הוא מנחל, אני אומרת לך... לא רצה לרשום לי אמבטיה. עשיתי לו סקנדל וקיבלתי. בשביל מה אני משלמת מטיים?"

אחרת: "זאת הריאקציה הזאת..." הרימותי את גבותי, אך מאוחר יותר, שמעתי מילה זו נישאת כמעט על כל שפתי המתרחצים בחמי טבריה. כאשר ואם יש לך מיחושים אחרי האמבטיה, זה חלק מן התוכנית. זוהי הריאקציה, אתם מבינים.

שורה ארוכה

גיעה גם שעת. נכנסתי כשאני נהדפת מכל צד על ידי עדר נשים היסטוריות, דרך דלת צרה. בכניסה הקביל אותי גל של אדים וריחות מעורבים, שלא דמו כלל לשאנל 5, אני מבטיחה לכם. אחרי